

„Po smrti tatínka nám poslali jen účet za kata...”

Paní Hájková, za svobodna Mráčková, se narodila roku 1929. Její tatínek, Vilém Mráček, byl členem odboje a pracoval u železnice v Holešovicích. Jako malá žila s rodiči v bytě, který patřil bytovému družstvu Železničářů a učitelů v Jateční ulici v Holešovicích.

V době, kdy začala 2. světová válka, bylo paní Ludmile 10 let. Živě si pamatuje první dny okupace, atmosféra v ulicích nebo ve škole, kam chodila, se razantně změnila. Především ale vzpomíná na svého tatínka, který byl v odboji aktivně činný. Pracovníci železnice tehdy ukrývaly zbraně a bojkotovali dopravu. Na podzim roku 1940 gestapo zatklo více jak 100 železničářů včetně pana Mráčka, který byl umístěn do věznice na Pankráci. Rodina paní Hájkové mohla až po dlouhém čekání vidět svého tatínka. Následkem krutého vyslýchání měl vyražené všechny zuby, šrámy na hlavě a byl vyhublý. I přesto pronesl: “Nikoho jsem jim neřekl a nikoho jim neřeknu!”.

Dva roky byl vězněn a krutě vyslýchán ve věznicích na Pankráci v Praze a v Drážďanech. Poté byl odsouzen k smrti. Dne 5.11.1942 byl popraven v Berlíně. Rodina se tuto zprávu dozvěděla z novin. Rodině nepřišel žádný rozsudek ani zpráva či úmrtní oznámení, jen účet za kata.

Po válce nastaly lepší časy. Paní Ludmila se seznámila se svým manželem a v roce 1952 se jim narodil první syn. V současné době je paní Hájková členkou Svazu bojovníků za svobodu. Svůj příběh vypráví dětem ve školách a snaží se jim přiblížit tehdejší nelehkou dobu.